

КШИЩОФ МАЛИНОВСКИ

ПОЧИВКАТА НА СЕМЕЙСТВО

АТКИНС

Превод от полски: Божидар Барбанаков, 1980

chitanka.info

Карол Емануел Аткинс тъкмо сядаше пред телевизора, за да види своята поредна порция от изстрели и насилие на малкия еcran, когато от кухнята надникна съпругата му.

— Карол! — изстена тя със страдалчески тон, който едновременно изразяваше смирение, раздразнение и съзнаване на факта, че съпругът ѝ няма да реагира на нейното повикване. — Карол! Може ли за момент да те обезпокоя?!

— Уф... — изпъшка Карол Емануел Аткинс, без да откъсва поглед от телевизора. Размяната на изстрели между двамата представители на враждуващите извънземни цивилизации напълно заглуши думите на госпожа Аткинс.

— Би ли могъл за момент да ми обърнеш малко внимание?! — изръмжа съпругата на Карол, като изключи звука на телевизора.

— Да — отговори смилено Аткинс, — бих могъл...

— Искам да разбера, реши ли вече нещо във връзка с нашата отпушка. Тази година бихме могли спокойно да отидем някъде сами. Ана ще бъде с целия клас на лагер в пръстена на Сатурн...

— Не... Т.е., не зная — Аткинс се обърка. — Не би ли могла да отложиш това за по-късно? Исках...

— Една позната днес ми разказа — госпожа Корнелия не обърна никакво внимание на отчаяното лице на съпруга си, — че е прекарала приказен месец в някакъв новооткрит санаториум на Венера. Атмосферата там била прекрасна. И кратко се лети, излитанията са като че ли през час, а през сезона през двадесет минути. Куп работи ми разказа... И представи си, отслабнала е с цели шест кила!

— Съпругът ѝ сигурно също — промърмори Аткинс. След това добави по-високо. — Тази година аз не мърдам от Земята.

— Но, Карол! Не възнамеряваш да проседиш цялата почивка пред телевизора, нали? И то именно сега, когато Ана...

— Не пред телевизора, а на Земята! — Неочаквано у господин Аткинс се пробуди лъвът. Решително се надигна от креслото и демонстративно включи отново звука на телевизора. Филмът привършваше. Отрицателният герой на серията, деветокрако-ръкият жител на планетата Хекатоон, се гърчеше в смъртни конвулсии, обливайки се във виолетова кръв.

Карол Емануел Аткинс кимна одобрително с глава и седна в креслото. След това неохотно, без да обръща глава, каза:

— Освен това в средата на следващия месец ще се играе мача за световната купа между роботите от серията „К“ и „Железните момчета на Смит“. И аз трябва да го гледам! А на Венера условията за приемане на сигнали са ужасни. Впрочем, омръзнаха ми тези планети! Всяка година се мъкнем или по оранжева трева, или по гранитови морета... Вече забравих как изглежда зеленият цвят!

— Моля, тогава решавай сам — обади се обидената Корнелия. — Толкова пъти съм те молила за това.

— Добре — каза Аткинс с приповдигнат тон. — Ще караме отпуската си на Земята! Напоследък тук бълсканицата е намаляла, туристическите дружества дори се бият за всеки клиент. Помисли сама, кога бяхме за последен път в Африка? Или в Неапол?

— Ох, Карол, би ли спрял за момент! Много добре знаеш, че ракетопланът ни едва се движи! Сигурно не възнамеряваш да използваме колата на въздушна възглавница. Още повече, че вече я обещах на Ана за екскурзията.

— А защо ни е всичко това? Ще уредим пътуването чрез някое бюро.

Аткинс спря, тъй като в момента започваше телевизионният дневник. Зализаният шпикер се усмихна широко пред камерата и каза:

„Добър вечер! Започваме нашата вечерна емисия на телевизионния дневник с най-актуалната тема — отпуските. Днес сме четвъртък, двадесет и осми юни, две хиляди и четирийноста година, можем да смятаме, че сезонът на отпуските е започнал! — Шпикерът отново показа белите си зъби. — Сигурно мнозина от вас ще бъдат заинтересувани от информацията на туристическите агенции, която ще ви бъде от полза при вземане на решение за мястото и характера на почивката... Предваканционната треска вече е обхванала повечето от жителите на големите метрополии и сателитните селища. Туристическите дружества и агенции се надпреварват в привлекателните си предложения за организиране на свободното време. Между другото дружеството «Милфорд Къмпани» предлага на клиентите си ултрабързо прехвърляне с дематериализация в най-отдалечените ъгълчета на Сълнчевата система. Туристическото дружество «Иверта» пък организира серия колективни екскурзии за любителите на традиционния ракeten туризъм. Това ще бъде екскурзия по следите на пионерската експедиция на Людомир Плачек отпреди

петнадесет години с космическия кораб «Трхал» до най-близката до нас планетна система на звездата Волф 359. Макар, че пътуването ще се извърши с конвенционален космически кораб и ще продължи цяла седмица, в бюрото са постъпили вече над две хиляди заявки! Неконвенционален метод на пътуване предлага и...“

Господин Аткинс промърмори нещо под носа си и изключи телевизора. След това пъхна ръце в джобовете си и преминавайки през стаята, застана до прозореца.

— Прилошава ми като чуя за тези колективни екскурзии, прехвърляния, дематериализации и ултракреации. Скоро ще почнат да ни изпращат в пликове и да ни слагат печат, за да не се обърка дядото с внука.

— Прекрасно — обади се Корнелия. — И какво предлагаш? Останали са ни само два дни.

— А може би... е, да речем... до Конго? — запита тихичко Аткинс. — Ей така. А? Никога не сме били там, винаги е била голяма бълсканица. Ще ни излезе и по-евтино.

Корнелия закима съжалително с глава.

— До Конго! Чрез туристическо бюро? А кое бюро днес ureжда такива неща? Като че ли вчера си се родил, Карол.

— Аз отговарям за това — отговори твърдо Карол Емануел Аткинс. — Знам едно малко бюро за пътуване. Наскоро видях тяхната реклама. Дори беше интригуваща. Нещо такова: „С нас по-бързо, с нас по-евтино — пътуване във времето и пространството!“

* * *

Малкото помещение на бюрото беше съвсем празно. Само зад масата седеше някакъв млад, дебелобузест човек, който при вида на влизания Аткинс се надигна от мястото си.

— Добър ден! С какво бихме могли да Ви служим?

— Виждате ли... — Аткинс заекна. — Аз... Т.е. моята съпруга има един такъв каприз... Бихме искали да отидем на почивка...

— Каприз? Но това е нормално.

— Не, не, момент само — Аткинс се усмихна сконфузено. — Става дума за това, че... бихме желали да прекараме отпуската си на

Земята. Именно на Земята.

— На Земята? — изуми се дебелобузестият. — Е, разбира се. Нашето бюро разполага с частна линия от магнитни левитори...

— Извинете, от какво? — запита Аткинс.

— От левитори — отговори онзи с гордост. — Само нашата фирма разполага с този род средства за комуникация. Разбирате ли, едни такива вагончета на магнитна възглавница... Много бързо и безопасно средство, закупили сме всички права...

— Не, не — прекъсна го Карол. — Бихме желали нещо по-традиционното.

— Прекрасно — съгласи се прибързано онзи. — Всичко ще уредим. А вече решихте ли докъде ще отидете?

— Знам ли? Бихме искали някъде в Централна Африка... Може би в Конго?

— Прекрасно! А кога?

— Е, ако става дума за нас, след два дни започва отпуската ни.

— Отлично! Значи другиден можете да бъдете готови за път!

Аткинс вече беше решил всичко, когато изведнъж запита колебливо:

— Виждате ли... Бих желал да запитам... Може да изглежда смешно, но...

— Моля, моля! — подканни го дебелобузестият.

— Дали Вашето бюро... А-а-а... аз четох Вашата реклама... В тази реклама с това време, това... сериозно ли е?

— Но, разбира се — възнегодува служителят. — Съвсем точно е. Изпращаме нашите клиенти и в миналото! Вие също ли бихте желали? Наистина, времето, за което може да се върнете в миналото, е доста ограничено и не може да превиши сто години, но засега това е удовлетворявало нашите гости!

— И за нас е достатъчно! — прибързано се съгласи Карол. — Но това означава ли, че разполагате с машина на времето?!

Дебелобузестият малко се пообърка.

— Ах, знаете ли, това е твърде гръмко име за това скромно изобретение. Измислил го е нашият шеф. Хоби, просто, за да има над какво да мисли. Но действува! Действува безотказно! Е, и?

— Прекрасно! — енергично потвърди Аткинс. — Решаваме се! И така, Конго, някакво малко селище в джунглата, но да е близичко до

цивилизованите страни. Годината, да кажем, да бъде 1920! Бихме желали да отидем за половин месец. Възможно ли е това?

— Естествено, моля Ви се. За нашата агенция няма невъзможни неща. Всичко за клиента! — завърши помпозно дебелобузестият.

Карол Аткинс беше удивен от собствената си оперативност. Удивен и горд. „Наистина — помисли си той. — Друго си е мъж като върши работата!“

Дебелобузестият всъщност се прояви отлично. Когато сутринта дойде колата на въздушна възглавница, за да вземе багажа им. Корнелия още не беше готова, ядосана от постоянното роптаене на съпруга си за количеството на взетия багаж, тя възвърна настроението си след заминаването на дебелобузестия, който впрочем спечели симпатията ѝ с няколкото деликатно подхвърлени комплименти.

Когато отидоха в бюрото за пътуване, посрещнаха ги доста пищно. Шефът на фирмата, спаружен, оплешивял човек, ги въведе в някакво мрачно помещение. В средата му имаше четири, подобни на видеофоничните, кабини с остьклени врати.

Корнелия хвана съпруга си под ръка.

— Карол — прошепна тя. — Малко се страхувам. Дали наистина ще успеем да се върнем от това... минало? От Конго? Как го правят това?

„Бъди мъж!“ — проблесна в съзнанието на Аткинс. Овладя треперенето на гласа си и с театрален шепот проговори:

— Ами... това... разбира се! Съвременната техника...

Корнелия не позволи на съпруга си да довърши, а с още по-тънък глас заприказва:

— Ами знаеш ли, там живеели различни чудовища. Например, тия хипотамтами!...

— Не хипотамтами, а хипопотами! — поправи я сухо Аткинс, отпъждайки едновременно появилото се в съзнанието му чудовище от планетата Хекатоон. Полазиха го тръпки. — Впрочем, те са живели само в реките — добави той пренебрежително.

— Готови ли сте? — прекъсна ги шефът. — Ако е така, то моля, влезте в дясната кабина, а съпругата Ви в лявата...

Човечето отвори скърцащите врати на двете кабини и ги затвори зад Аткинсови. След това каза по прикачения на ревера на сакато му микрофон:

— Когато се събудите, вече ще бъдете в Конго. И моля от нищо да не се страхувате. За Вас ще бди служител от нашата фирма. Желая Ви приятна почивка!

От репродуктора на кабината на Аткинс се разнесе треперещ, тих глас:

— Е... а-а-а... виждате ли, има още една работа: бих ли могъл, ако може така да се направи, че да гледам там трансмисията на мача на роботите за световната купа? Не би ли могло да изскоча, така, за два часа, от миналото?

Шефът беше явно обезпокоен. Потърка с ръка челото си и след малка каза по микрофона:

— Съжалявам, но това на практика е неизпълнимо... Но след връщането Ви бихме могли още веднъж да Ви върнем в миналото за тези десетина дни! И тогава бихте видели целия мач на живо, на стадиона. Какво ще кажете?

Гласът в репродуктора беше възторжен:

— Ах, знаете ли! Та това е прекрасно! Трябва да знаете, че ще препоръчам Вашето бюро на всичките си познати!

Човечето беше сконфузено.

— Много сте любезен — прошепна то.

— Е, Корнелия! — провикна се Аткинс. — До Конго!!

* * *

Корнелия Аткинс с въздишка се отпусна в креслото. Шофьорът носеше последния куфар в стаята и вече беше при вратата, когато Карол го извика:

— И Ви моля още веднъж да повторите на шефа си, че сме изключително доволни от неговото бюро! Отсега нататък винаги ще ползваме услугите му!

Младият човек се поклони учтиво и промърмори:

— Приятно ми беше да чуя това от Вас! Естествено, че ще го повторя.

Излезе.

— Приказно! — въздъхна още веднъж Корнелия.

— Аха... — съгласи се Аткинс. — Ax, последният гол! K-9 се стрелна като ракета! Подхвана топката още преди палантерията!

— Ти наистина ли може да мислиш само за работата си и за спорта? — ядоса се Корнелия, надигайки се от креслото.

— Не — кисело отвърна Аткинс. — За съжаление, трябва да мисля още за теб и за Ана!

Корнелия Аткинс дойде до извода, че още е рано да постави съпруга си на подобаващото му се място в дома и замечтано погледна през прозореца.

— Незабравимо! Отдавна не съм си отпочивала така добре. В цялото си тяло чувствувам лекота! И знаеш ли — каза тя, оглеждайки внимателно съпруга си — какъв прекрасен тен имаш! С тази тен дори можеш да бъдеш харесан.

— Благодаря — процеди Аткинс.

— Забеляза ли — продължи Корнелия, — че там дори не ни тормозеше жегата? Трябва да ти кажа, че беше прекрасен, когато срещу нас изскочи онзи звяр. Мислех, че ще умра от страх.

— Виж какво — смути се Карол Емануел. — Какъв ти там звяр. Това беше само малка антилопка... Дори мисля, че те не нападат хора. Нищо голямо...

— Чуй, Карол, а какво беше онова, което видяхме по пътя за града. Вчера? Сещаш ли се, на главния път, едно такова димяще?

— Автомобил — обяви сериозно Аткинс. — Такова средство, като нашата кола на въздушна възглавница... Някога с това се е пътувало...

— А аз мислех, боже мой, колко съм глупава! Аз мислех, че това е против москитите — каза засрамено Корнелия. — Че това е някакъв апарат... за опушване — добави тихичко.

Аткинс тъкмо се канеше да хвърли подигравателен поглед към съпругата си, когато се позвъни.

— Вече се започва — промърмори Карол. — Сигурно е посещение на твоята първа приятелка...

На вратата обаче се появи Брет Карпентер, колега на Аткинс от работата.

— Добър ден, Корнелия! Как се чувствуваши, Карол? — подхвърли оживено Брет. — Чух, че току-що сте се завърнали от отпуск и дойдох да ви поканя на вечеря и да послушаме впечатленията

ви. В службата разказват легенди за вашата отпуска, макар че Карол нищо не казваше. И какъв тен имате, мисля, че никой на Земята няма да намери време и място да се попече на слънце. При тая бълсканица...

— Мили — каза небрежно Аткинс, — та ние този път карахме отпуската си преди сто години.

— Какво казваш? — запита объркан Карпентер. — Но аз сериозно те питам...

— Сериозно ти отговаряме — продължи гордо Аткинс. — Напълно сериозно: в Центъра има една малка туристическа агенция на Поуерс. Иди там някога...

— Чия? На Поуерс? — извика Карпентер. — Още ли не са затворили тая фирма? Да не би при него да сте прекарали отпуската в миналото? С неговата машина на времето?

— Да, именно — отговори сконфузено Аткинс. — Знам, че е трудно да повярваш, но можеш сам да опиташ... Евтино излиза...

Неочаквано Брет Карпентер избухна в смях. След малко, като дойде на себе си толкова, че можеше вече да говори, се отпусна в креслото срещу Аткинс и каза:

— Човече! Знаеш ли ти как изглежда машината на времето на Поуерс? Мислиш, че ти си първият, който се е оставил да бъде излъган? Та преди три години това беше доста шумна история! Даже за известно време го сложиха зад решетките! Впрочем, вас тогава ви нямаше на Земята, може и да не сте чули.

Карпентер загрижено поклати глава.

— Как не са му затворили предприятието! Изглежда лесно се е измъкнал.

— Но какви в края на краищата за какво говориш, Брет! — се ядоса госпожа Аткинс. — За каква става дума?

— Знаете ли какво е направил той с вас? Поставил ви е в кабините...

— Точно така — призна удивеният Аткинс.

— ... а след това ви е упоил със специален газ и ви е подложил на телехипноза. Това е доста ефектно и безвредно средства за внушение. Внущил ви е, че сте... е, къде трябваше да бъдете?

— В Конго — изпища госпожа Корнелия.

— Нека да е Конго. Обърчил ви е с кварцова лампа, хранил ви е скъпо и прескъпо, а вие сте смучели туви с рибна паста, убедени, че ядете дроб от антилопа гну! Поставяли сте лицето си под полъха на вентилатора, убедени, че това е саванният вятър! Така е изглеждала наистина вашата Африка!

— Не вярвам — промърмори несигурно Аткинс. — Това не е така просто. Впрочем откъде знаеш ти това?

Карпентер се възмути:

— Точно така е! Знаеш ли как започна цялата афера? Един мой познат прекарваше там четвъртия си подред отпуск, когато телехипнотизаторът прекъснал работата си и познатият ми се събудил върху твърдото, оръфano канапе в кантората на Поуерс.

Карпентер погледна часовника си и се надигна от креслото.

— Е, време е да си тръгвам. Ще дойдете ли довечера?

Аткинс, напълно объркан, кимна глава.

— А засега ви съветвам занапред да пътувате само в настоящето!

— подхвърли със заядлива усмивка Брет Карпентер.

— И като си помислиш, че там наистина беше толкова хубаво...

— въздъхна госпожа Корнелия Аткинс.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
12/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.